πονῶ !... Καὶ ἡ πιὸ τίμια γυναῖκα εἶνε τρομερὰ φιλάρεσκη κατὰ βάθος... Καὶ ἡ ἀγνὴ γυναῖκα νοιώθει φρικτὴ ἀπελπισία ὅταν βλέπει στὸν καθρέφτη πῶς γέρασε πειά. Μὰ πῶς δὲν τὸ κατάλαβα τόσον καιρό ;... Συνηθισμένοι νὰ μὲ θαυμάζουν πάντα δὲν ἔδινα προσοχή. Ἡ ἀγάπη τοῦ ἀντρός μόυ, ποὺ ἔμεινε πάντα ἴδια, ἡ λατρεία τοῦ παιδιοῦ μου καὶ τοῦ κόσμου ὁ σεβασμὸς, ὅλα αὐτά, δὲν μ' ἄφηναν νὰ καταλάβω τὴν ἀλήθεια. Δὲν εἶμαι πειὰ ἡ ὡραία κυρία Ντολσέν... Ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ πιὸ ἀφοσιωμένος μου θαυμαστὴς μοῦ ζητάει τὴν κόρη μου... Καὶ τώρα θἀρθοῦν ὁ ἄντρας μου, ἡ κόρη μου, ἡ φίλες μου καὶ θὰ ἰδοῦν αὐτὸ τὸ ὡραῖο μαρμάρινο πρόσωπο, καὶ θὰ ἰδοῦν καὶ τὸ πρόσωπό μου τὸ μαραμένο, καὶ θὰ καταλάβουν πὼς δὲν εἶμαι ὥμορφη πειά ! Ἀ ! ἀπαίσιο ἄγαλμα !.. Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω... Δὲν θέλω νὰ σὲ ἰδοῦν... (*Ρίχνει μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τὸ ἄγαλμα κάτω. Ἔξαφνα σὰν νὰ μετάνοιωσε σκύβει νὰ τὸ σηκώσῃ, ἀλλὰ βλέπει ὅτι τοῦσπασε ἡ μύτη, ὅτι τοῦ ρίγισε τὸ μέτωπο*). Ἄχ ! τί ἔκανα, θεὲ μου !... Τί ἔκανα !... Κατέστρεψα ἕνα ἀρισ οὐργημα, ἀπὸ φιλαρέσκεια !... Ἀπὸ ματαιοδοξία ! Καὶ δὲν θἄχω πειὰ τίποτε νὰ μοῦ θυμίζῃ, τόσο ζωντανή, τὴν περασμένη μου ὥμορφιά !... (*Κλαίει... Ἔξαφνα ἀκούγεται ἕνα γέλοιο δροσερό. Βήματα γοργὰ ἀντηχοῦν. Μπαίνει ἡ κόρη τῆς κυρίας Ντολσέν, τρέχει, ἀγκαλιάζει τὴν μητέρα της καὶ τὴν φιλεῖ*).

ΛΟΥΪΖΑ.— Τί ἔχεις καὶ κλαῖς μαμά μου :Τί εἶναι αὐτὸ ποὺσπασες ;

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ.—Χωρὶς νὰ θέλω ἔριξα κάτω τὴν προτομὴ ποὺ μοῦ εἶχε κάμει πρὶν γεννηθῆς ὁ γλύπτης Γκοντράν, καὶ ποὺ σήμερα μοῦ τὴν ἔστειλεν ἡ μητέρα του, γιατὶ ἐκεῖνος πέθανε... Θυμᾶσαι ;... Σοῦ εἶχα μιλήσει κἄποτε γι' αὐτήν...

ΛΟΥΪΖΑ.—Μὴν λυπᾶσαι, ὥμορφὴ μου μαμά ! Ναὶ εἶνε κρίμα, νὰ σπάσῃ ἕνα τόσο ὡραῖο ἔργο !... Μὰ ἔννοια σου... Ἕνας ἄλλος καλλιτέχνης μπορεῖ νὰ σοῦ κάμῃ μιὰ πιὸ ὥμορφη ἀκόμα προτομή. Νομίζεις πὼς δὲν εἶνε ἱκανοὶ γι' αὐτὸ καὶ οἱ σύγχρονοι καλλιτέχναι ; Ἢ νομίζεις πὼς δὲν εἶσαι πειὰ ὥμορφη, χρυσῆ μου μαμά ;

(*Ἡ κυρία Ντολσὲν σηκώνει τὸ κεφάλι της καὶ βλέπει ἔκθαμβη μέσα στὸν καθρέφτη, δίπλα στὸ δικό της πρόσωπο, τὸ πρόσωπο τῆς κόρης τη,*).

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ.— Μὰ πῶς λοιπόν ; Δὲν ἔπεσε κάτω τὸ ἄγαλμα κι' ἔσπασε ; Τί εἶνε αὐτὸ ποὺ βλέπω στὸν καθρέφτη ; Ἕνα πρόσωπο, τόσο ὅμοιο μὲ τὸ ἄγαλμα !... Τόσο ὅμοιο μὲ τὸ δικό μου τὸ πρόσωπο, ὅπως ἦταν τότε !... Εἶσαι ἐσύ, κόρη μου ; Νά, λοιπὸν ποὺ μοῦ μένει ὁλοζώντανη ἡ εἰκόνα τῆς περασμένης ὥμορφιᾶς ! (*Παίρνει τὴν κόρη της στὴν ἀγκαλιά της καὶ τὴν φιλεῖ*). Ἤμουν τρελλή. κόρη μου !... Ἔκλαιγα τὰ νειᾶτα μου, καὶ νὰ ποὺ τὰ ξαναβρίσκω σὲ σένα ! Δὲν πέθανε ἡ νειότη μου, ὄχι... Σοῦ τὴν ἔδωκα ἐσένα. Αὐτὸ εἶνε....

ΛΟΥΪΖΑ.— Χρυσῆ μου μαμά, γιὰ τὸν πατέρα καὶ γιὰ μένα, εἶσαι πάντα ἡ ὡραιότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου !

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ.— Ναί, κόρη μου, ἔχεις δίκηο... Ὤ, πόσο ἤμουν ἀνόητη, πόσο ἤμουν μάταιη, πρίν.

ΛΟΥΪΖΑ.—Ναί, μαμά... Εἶσαι ἡ πιὸ καλή, ἡ πιὸ ὥμορφη, ἡ πιὸ λογικὴ ἀπὸ ὅλες τὶς μητέρες ποὺ ὑπάρχουν στὴ γῆ... (*Τὴν φιλεῖ*).

Κα ΝΤΟΛΣΕΝ,— Ναί, τί ἀνόητη ποὺ ἤμοιν πρίν !... Μπορεῖ νὰ ἔχω τώρα μερικὲς ρυτίδες στὸ πρόσωπο καὶ νὰ μὴν εἶνε τόσο δροσερὸ ὅπως πρῶτα. Μπορεῖ τὸ πρόσωπό μου νὰ μὴν ἔχῃ τόσο τέλειο σχῆμα πειά... Μὰ τώρα,ἂν δὲν μοῦ εἶνε πειὰ δυνατὸν νὰ ποζάρω γιὰ τὴν Εὐτυχία ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴν νεότητα κι' ἀπὸ τὴν ὥμορφιά,μπορῶ νὰ προσωποποιήσω μιὰν ἄλλην εὐτυχία,πιὸ βαθειά, πιὸ μεγάλη, πιὸ σταθερή... Τὴν μητρικὴ Εὐτυχία !..

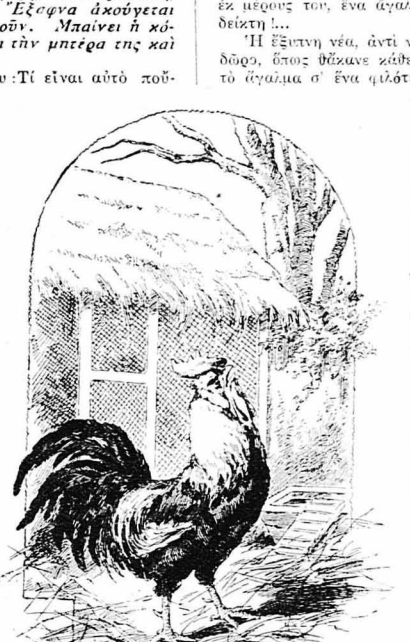

ΚΡΗΤΙΚΕΣ ΜΑΝΤΙΝΑΔΕΣ

Ἀρρωστημένος τοῦ γιατροῦ πάντα, ζητᾶ βοτάνι,
κι' ὅταν σοῦ ζήτησα φιλὶ πολὺ σοῦ κακοφάνη.

Ἐβράδυασε καὶ σήμερα καὶ μέρα δὲν λογᾶται,
ποιὸς χάνει τὴν ἀγάπη του καὶ δὲν μοιρολογᾶται ;

Ἡ μάνα μου εἶν' ἡ θάλασσα, τὰ κύματα ἀδερφοί μου
καὶ τὰ ψαράκια τοῦ γιαλοῦ οἱ ἀγαπητικοί μου.

Τ' ἄστρα τὰ χιλιομέτρητα μὲ θάλαν νὰ μετρήσω,
νὰ πέση ὁ λογισμός μου κεῖ γιὰ νὰ σ' ἀλησμονήσω.

Ἀφοῦ μοῦ σήκωσες τὸ νοῦ, πάρε με δὰ κ' ἐμένα,
γιὰ δὲ μὲ θέλει κοιζουλὸ ἡ μάνα ποὺ μ' ἐγέννα.

Τὸ πορτοκάλλι ράγισε, ράψε το μὲ τὸ τέλι,
κι' ἡ Ἀσημὼ τῆς γειτονιᾶς εἴπε πὼς δὲ μὲ θέλει.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΑΛΛΟ ΚΟΣΜΟ

ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΑ ΓΑΜΗΛΙΑ ΔΩΡΑ

Ἡ δεσποινὶς... ἀνεμοδείκτης. Ἡ θυσία τοῦ ἐρωτοχτυπημένου κουρέως. Ἕνα μαξιλάρι γεμισμένο μὲ... μουστάκια !... Δῶρα ποὺ προκαλοῦν... καταιγίδας. Τὸ δῶρο τῆς χήρας. «...Γιὰ νὰ φάη καὶ τὸν τρίτο της σύζυγο !...» Ἄχ, αὐτὰ τὰ πιστοποιητικὰ τοῦ δημαρχείου ! Τὰ δῶρα τῆς γηρασμένης νεονύμφου κτλ. κτλ.

Τὰ γαμήλια δῶρα, πολυτελέστερα πάντοτε καὶ πολυτιμώτερα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα, γίνονται ἀπ' ὅλες καὶ ὅλους εὐχαρίστως δεκτά. Συμβαίνει ὅμως μερικὲς φορὲς νὰ προσφερθοῦν σὲ νεονύμφους τέτοια δῶρα, ποὺ θὰ προτιμοῦσαν νὰ μὴν τὰ ἐλάμβαναν καθόλου.

Ἔτσι π. χ. μιὰ δεσποινὶς ποὺ εἶχε δώσει τὴν χυλόπηττα σὲ ἕνα θαυμαστὴ της ζωγράφο, ἔλαβε τὴν ἡμέρα τῶν γάμων της ὡς δῶρο, ἐκ μέρους του, ἕνα ἄγαλμα ποὺ παρίστανε αὐτὴ τὴν ἴδια ὡς ἀνεμοδείκτη !...

Ἡ ἔξυπνη νέα, ἀντὶ νὰ πετάξῃ καὶ νὰ σπάσῃ τὸ προσβλητικὸ αὐτὸ δῶρο, ὅπως θἄκανε κάθε ἄλλη, σκέφτηκε πρακτικώτερα καὶ πούλησε τὸ ἄγαλμα σ' ἕνα φιλότεχνο, ὁ ὁποῖος τῆς πρόσφερε ἕνα ἐξαιρετικὰ σεβαστὸ ποσὸν χρημάτων.

***

Ἕνας κουρέας πάλι ἀπὸ τὸ Μάντσεστερ, ποὺ δέχτηκε τὴ χυλόπηττα ἀπὸ τὴν κυρία τῶν λογισμῶν του, ἀποφάσισε, πρὸς ἔνδειξιν τῆς λύπης του, νὰ θυσιάσῃ τὰ ὡραῖα σγουρὰ μαλλιά του καὶ τὸ ἀρειμάνιο μουστάκι του. Τἄκοψε λοιπόν, γέμισε μ' αὐτὰ ἕνα βελούδινο κομψὸ μαξιλαράκι γιὰ καρφίτσες καὶ τὄστειλε στὴ σκληρὴ δέσποινα τῆς καρδιᾶς του, μὲ τὴν παράκλησι νὰ τὸν θυμᾶται ὅποτε τὸ χρησιμοποιεῖ. Τὸ μαξιλαράκι αὐτὸ προσφέρει ἀκόμη σήμερα τὶς ὑπηρεσίες του στὴ σκληρόκαρδη ἐκλεκτὴ τοῦ κουρέως.

***

Μιὰ κυρία ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη, ποὺ εἶχε μοιράσει ἀναριθμήτες χυλόπηττες στοὺς πολυπληθεῖς θαυμαστές της, ἔλαβε ὡς δῶρον κατὰ τὴν ἡμέρα τῶν γάμων της, ἀπὸ ἕνα ἀποτυχόντα ὑποψήφιο μνηστῆρα, ἕνα ζευγάρι ματογυάλια, μιὰ μασσέλα καὶ μιὰ περροῦκα !... Στὸ γράμμα του ὁ δωρητὴς ἐξηγοῦσε ὅτι τὰ δῶρα του ἦσαν χρησιμότατα στὴ νεόνυμφο κυρία, γιατὶ τὴν εἶχαν πάρει τὰ γεράματα !...

***

Τὸ πιὸ δυσάρεστο ὅμως ἀπ' ὅλα τὰ δῶρα τἄλαβε μιὰ κυρία τοῦ Μπράϋτον ἀπὸ ἕνα νεαρὸ θαυμαστή της, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀποκρούσει, ἐλπίζοντας νὰ παντρεφτῆ ἕνα πλουσιώτερο ἀπ' αὐτόν. Τὴν ἡμέρα τῶν γάμων της καὶ τὴν ὥρα ποὺ ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι καθόντουσαν στὸ γαμήλιο τραπέζι, παρεδόθη στὰ χέρια τοῦ γαμπροῦ ἕνα πακέτο. Ὁ γαμπρός, νομίζοντας πὼς πρόκειται γιὰ κάποιο γαμήλιο δῶρο, τὸ ἄνοιξε μπροστὰ σ' ὅλους. Μέσα στὸ πακέτο ὑπῆρχε ἕνα θαυμασίως καλλιγραφημένο ἔγγραφο, πολυτελέστατα κορνιζαρισμένο. Στὸ ἔγγραφο αὐτὸ ἦταν ἕνα ἀντίγραφο τοῦ ἐπισήμου πιστοποιητικοῦ τῆς βαπτίσεως τῆς νύφης, καὶ ἡ ἐντύπωσις ποὺ προκάλεσε ἦταν κάθε ἄλλο παρὰ εὐχάριστη, γιατὶ ἀπεδείκνυε πὼς ἡ νεόνυμφος εἶχε κρύψει ἀπὸ τὸ γαμπρὸ περισσότερα ἀπὸ δέκα χρόνια τῆς ἡλικίας της!... Ἡ ἀποκάλυψις αὐτὴ ἔκαμε τὸ γαμπρὸ νὰ γίνῃ ἔξω φρενῶν. Ἐπηκολούθησε ζωηρὰ φιλονεικία καὶ τὸ πρῶτο βράδυ τοῦ γάμου τῆς ἀτυχοῦς νεονύμφου ὑπῆρξε τὸ δυστυχέστερο καὶ πικρότερο τῆς ζωῆς της....

***

Στὴ Νέα Ὑόρκη τέλος, κάποιος φαρσέρ, ἔστειλε σὲ μιὰ χήρα, τὴν ἡμέρα τοῦ τρίτου της γάμου, μιὰ μασσέλα κ' ἕνα γραμματάκι, στὸ ὁποῖο ἔγραφε: «Γιὰ νὰ φᾶς εἰκολώτερα καὶ τὸν τρίτο σου σύζυγο, ὅπως ἔφαγες καὶ τοὺς ἄλλους δυό !...»

ΕΥΘΥΜΑ ΛΟΓΙΑ

Ἡ Μαρία λέει μιὰ μέρα στὴ μικρότερη ἀδερφή της :

— Ἄχ ! Ἐλένη, μὲ παλάβωσε ἀπὸ τὸν πόνο τὸ δόντι μου. Ἔτσι μοῦρχεται νὰ πάω νὰ τὸ βγάλω, γιὰ νὰ γλυτώσω ἀπ' αὐτό.

Καὶ ἡ Ἐλένη, στὴν ὁποίαν οἱ γονεῖς της συνήθιζαν νὰ δίνουν πάντοτε τὰ παλιὰ ροῦχα τῆς μεγαλειτερης ἀδερφῆς της, ἀπαντᾶ μὲ τόνο παρακλητικό:

— Ὤ, μή, Μαρία μου ! Μὴν τὸ βγάλης, γιατὶ ἡ μαμὰ θὰ μοῦ τὸ φορέση αὔριο ἐμένα !...